

Fa alatt állt, átfogta karjával a törzsét, mint sebesült madár kapaszkodott bele. Ilyen jónak, nemesnek nem érezte magát még soha : ó, ha repülhetne ! Ha repülhetne ! Zokogni kezdett : Istenem, még nem vagyok öreg, csak valami elromlott bennem . . . Uram, igazság ez? Nem éltem !

Azt hitte, megfullad ; szűk volt az utca és szoros, mint a börtön. Akkor egyszerre felkacagott benne valami. Egyre jobban kacagott ; szerette volna végig kiabálni az utcát : — lássátok, emberek, nem tudok rossz lenni ; nem tudok, mert igenis jó vagyok !

Holnap szerencsét kívánok nekik !

Bohuniczky Szeji.

ESTI SZINKÉP.

*Szétszórta az angyali égen
aranyrózsáit a bukó nap, —
s Te is, Lelkem, valaha, régen
haló szépséged szerleszörtad.*

*Most tünődő álmaidra
lép a köllő, aki látott.
Rálép a szivárványhídra
s tárulva látja a világot.*

*Minden olyan, mint Te voltál.
Mindennek Te vagy a mása.
Te vagy a kép és te vagy az Oltár
A Kezdet s a Vég zokogása.*

*Szétszórt szépségedből jont a
koszorúit alkony és hajnal.
Új arc az arcod naponta
és egy a csönddel és viharral.*

*Uralkodsz a vérben, a húsban,
akárhova nézek a tájon,
mely édesen, fantasztikusan
felig valóság, félig álom.*

Marconnay Tiber.